

Berømte avlslinier - Kennel Swinbrook

Tekst: Ole Geert Dam

Som jeg allerede omtalte i sidste nummer af Jagt Retrieveren, hvor vi portrætterede "Palgrave" hundene, er det helt fantastisk at se, hvor kolosal betydning parringen mellem F.T.Ch. Palgrave Edward og F.T.Ch. Beinnmhor Tide fik. Stort set alle kendte avlslinier i dag har baggrund i hvalpe fra netop denne parring, således også Kennel Swinbrook, som faktisk bære kennelnavnet til hvalpene fra dette legendarisk kuld som blev lavet netop på kennel Swinbrook tilbage i 1970.

Et berømt billede fra en Skotsk Grousemoor. Fra venstre (siddende) F.T.Ch. Swinbrook Tan, F.T.Ch. Swift of Swinbrook, F.T.Ch. Swinbrook Beattie og Swinbrook Finch.

Kennel Swinbrook var beliggende i Midtengland nær byen Oxford, hvor der ligger en mindre landsby, som netop hedder Swinbrook. I Swinbrook ligger et gods, som også bære samme navn, og godset var tidligere ejet af Duncan MacKinnon. Duncan MacKinnon's altoverskyggende hovedinteresse var jagt, og interessen blev dyrket intenst. I 1961 overtalte Major Hugh Peacock (manden bag de berømte "Greatford labradors"), Duncan MacKinnon til, at få ansat en fuldtids hundemand, som han kunne have med på jagterne, for at apportere de fugle han skød. "Som sagt så gjort", Duncan MacKinnon begyndte at lede efter en egnet mand til stillingen, og her fandt han en ung mand, Philip White, som netop var ved at være færdig med sin militærtjeneste. Philip White var på daværende tidspunkt et fuldstændig ubeskrevet blad, men havde dog en del erfaring med hundetræning. Allerede i 1956, da Philip forlod skolen, blev han ansat af Monty Carter, som på daværende tidspunkt var hundemand på Sir Charles Colston's Blewbury Kennel. Her arbejdede Philip i 3 år med at træne hunde, indtil han blev indkaldt til militærtjeneste. I de 2 år Philip var ved militæret var han på The Royal Army Veterinary Corps,

War Training School, og her fik han yderligere erfaring ud i hundetræningskunsten.

Under jobsamtalen med Duncan MacKinnon havde Philip kun et forbehold, og det var, at han ville have tilladelse til, at føre kennelens hunde på markprøver. Dette accepterede Duncan MacKinnon med den betingelse, at det ikke ville få indflydelse på Philips job, som hundefører når MacKinnon skulle på jagt. Således startede Philip White på Kennel Swinbrook i 1961, og ingen af parterne skulle nogensinde komme til at fortryde denne beslutning.

Godt nok blev mange af Swinbrook hundene vidt berømte, og vi vil senere vende tilbage til disse, men Philip blev næsten endnu mere legendarisk end sine hunde, og han regnes den dag i dag, for en af de dygtigste hundetrænere og hundeførere Retrieververdenen nogensinde har set. Med ham blev det ikke kun "in" at have en lækker og stilfuld hund, Philip indførte faktisk også en bestemt og meget stilfuld måde at føre hund på. Han havde en fantastisk udstråling, meget afslappet og alligevel i fuld kontrol. Philip udstrålede altid, at uanset opgave, så

var det "a peace of cake" for hans hund. Nogle ville kalde ham arrogant mens andre var ved at dåne over hans facon - faktisk er, at han bare kunne det der med at træne og føre hund, og det var lige før, at dommerne, alene ved Philips udstråling, havde noteret fuglen hjemme, inden han havde sendt hund. I England berettes stadig om en bestemt hændelse på The Retriever Championship 1981. En svær fugl var skudt og faldet direkte op at et hegn. Den forsvarende mester F.T.Ch. Stratfieldsaye Dipper med sin ligeså berømte fører Arnold White Robinson, blev sat på opgaven, og tilskuere og øvrige deltagere stimlede sammen for at se mesterparrets arbejde. Det viste sig hurtigt, at Dipper fik problemer. Arnold White Robinson dirigerede nemt Dipper til stedet, men hver gang Arnold bad Dipper om at gå mod venstre, sprang han hegnet, hvorefter han blev dirigeret tilbage igen, men lige meget hjalp det, Dipper kunne simpelthen ikke trække fært af fuglen. Nu skulle næste hund så ind, og det var Philip White med F.T.Ch. Palgrave Kay. Da Philip blev kaldt ind, havde han stået ude bagved tilskuerkæden, og nu åbnede tilskuerkæden sig så Philip kunne komme

Arlene og Philip White fra deres besøg i Danmark 2002.

frem. Alle tilstedeværende var helt oppe at køre over situationen, men Philips eneste kommentar, da han kom ind, var: "What's the problem". En typisk Philip bemærkning, for selv om han selvfølgelig vidste alt om hvad der foregik, lod han som om, at al "hurlumhejen" ragede ham en papand. Philip sendte med sin normale stilfulde arrogance hunden, og på under et minut, var Kay tilbage med fuglen i munden, og havde derved eyewipet Mesteren. Det så ud som Philips udstråling "a peace of cake" - og tilskuerne var elle vilde. Uden at sige yderligere gik Philip blot tilbage til sin udgangsposition, fuldstændig afslappet og rolig og umiddelbart totalt uberørt af situationen - "the Philip White way".

Philip's arbejdsforløb på kennel Swinbrook strakte sig fra 1961 til 1984 hvor Duncan MacKinnon desværre døde. I de 23 år Philip arbejdede for Duncan MacKinnon var hans arbejdsår ens. Forår- og sommermånederne blev brugt til at træne hunde, og ind imellem også at lave et kuld hvalpe, og den 12. august rejste Philip med selskab af normalt ca. 6 hunde til Skotland, hvor Duncan MacKinnon havde lejet store område til grousejagt. Her gik man på jagt 6 af ugens 7 dage, og dette foregik indtil slutningen af september. Her rejste man tilbage til Swinbrook for at gå på agerhøns- og fasanjagt. Philip udfyldte sin opgave som apportør for Duncan MacKinnon til punkt og prikke. De få dage, hvor Philip ikke skulle på jagt med Duncan MacKinnon, kunne han gå på markprøver.

På trods af disse tidsmæssige begrænsninger opnåede Philip enorm hæder på markprøver, og i de 23 år på Swinbrook førte han 7 hunde frem til Field Trial Champion. Vandt The Retriever Championship 2 gange i trækk, nemlig i 1969 og 1970 (med F.T.Ch. Beinnmhor Tide) og blev yderligere 2 vinder 3 gange - i 1975 med Swinbrook Mosquito, i 1976 med F.T.Ch. Swinbrook Tan og i 1980 med F.T.Ch. Swift of Swinbrook. I alt nåede Philip på de 23 år sammenlagt: 43 x 1. vinder, 27 x 2. vinder, 37 x 3. vinder og 50 x 4. vinder eller udmærkelse. Helt fantastiske resultater, når man tænker på hvor få prøver han havde mulighed for at deltage på, og måske endnu mere bemærkelsesværdigt var det, at de hunde han vandt prøver med, var de samme hunde som han brugte på mellem 70 og 80 jagter årligt, som apportør for Duncan MacKinnon. I Philip White's verden var der absolut ingen forskel på en prøve- og jagthund.

Efter Duncan MacKinnon's død i 1984 flyttede Philip og hans kone, Arlene, fra Swinbrook, og MacKinnons arvinge tillod ham den gestus, at tage Swinbrook kennelnavnet med sig. Philip og Ar-

lene oprettede herefter en Boarding kennel, som de den dag i dag lever af. Philip stoppede med at gå på markprøver, hvor imod Arlene førte lidt og opnåede i midten af 1990'erne faktisk at træne og føre en F.T.Ch. nemlig tæven Staindrop Lapwing. Philip dømte der imod et utal af markprøver, og han blev en af de absolut mest efterspurgte dommere overhovedet og har bl.a. dømt The Retriever Championship adskillige gange. Både Philip og Arlene har ligeledes været 2 gange i Danmark for at dømme. Første gang var i 1993, hvor undertegnede havde fornøjelsen at dømme sammen med dem den ene dag, og fører hund under dem den næste dag. Anden gang parret var i Danmark var i 2002, hvor de dømte vort Markprøvemesterskab.

Swinbrook hundene

Da Philip kom til Swinbrook startede han på nul, idet kennelen var helt nyetableret. Han startede med indkøb af 3 hunde, det var Greatford Strand, Jericho Rarity og Swinbrook Dan. I hans første sæson debuterede han på markprøver med Dan, hvor han fik en udmærkelse. Ingen af disse hunde fik dog indflydelse på fremtidens Swinbrook hunde og første gang der for alvor blev lagt mærke til Philip og Swinbrook hundene, var da Philip i 1963 købte hanhunden Annan of Lanfine, og denne blev også hans første F.T.Ch. Det helt store scoop gjorde Philip dog i 1967, hvor han købte tæven Beinnmhor Tide som hvalp. Tide blev legendarisk, og hun vandt som tidligere nævnt The Retriever Championship i 1969 og 1970, og bliver den dag i dag betragtet som en af de bedste hunde nogensinde. I sin markprøvekari-

riere deltog Tide på ialt 16 markprøver, og hun blev placeret mellem de 3 bedste på ikke mindre end 12 af dem. I sandhed en supertæve, som også senere skulle vise, at hun kunne give sine egenskaber videre i avlen.

I 1969 kom en tæve, Berrystead Bee, til parring hos føromtalt F.T.Ch. Annan of Lanfine, og fra denne parring beholdte Phil-

Supertæven over dem alle, dobbelt Championshipvinder F.T.Ch. Beinnmhor Tide.

ip en parrings-hvalp, som senere blev hans næste F.T.Ch. nemlig tæven F.T.Ch. Swinbrook Beatle.

Det er meget bemærkelsesværdigt, at det ikke var antallet af hvalpe, Swinbrook blev verdensberømt for, for Philips øvrige arbejde på kennelen betød, at der ikke var tid til hvalpeproduktion. Der blev faktisk kun lavet meget få hvalpe på Swinbrook, men dem som blev lavet fik gigantisk betydning for den fremtidige Labradoravl.

Som allerede fortalt i sidste nummer af Jagt Retrieveren havde føromtalt F.T.Ch. Beinnmhor Tide i 1970 et kuld hvalpe med F.T.Ch. Palgrave Edward, og fra dette kuld kom bl.a. tæven F.T.Ch. Palgrave Swinbrook Fern og endnu vigtigere hanhunden F.T.Ch. Swinbrook Tan. Fern's betydning for Palgrave hundene og den videre avl blev omtalt i sidste nr., men Swinbrook Tan var en hanhund, som Philip beholdte til sig selv.

Tan blev betegnet som en middelstor hanhund med en stor udstråling og stil. Han blev ført på markprøver gennem 6 sæsoner, hvor han ialt blev placeret mellem de 4 bedste 23 gange heraf de 7 som 1. vinder, ligesom han blev 2. vinder på Retrieverchampionship i 1976. Han blev ligeledes brugt meget på jagt gennem hele sæsonen, og sluttede først sin jagtkarriere da han var mere end 12 år gammel. Som sin mor, havde Tan en fremragende markprøvekariere, men det var først og fremmest som avlshan han blev berømt. Tan blev ikke kun en legende på kennel Swinbrook, men en legende i Labradorverdenen generelt, for racen har aldrig før og heller ikke siden set en avlshan med Tan's helt fantastiske gennemslagskraft.

Tan blev far til sit første kuld hvalpe 3 år gammel, og hurtigt blev den øvrige Labradorverden opmærksomme på hans helt fantastiske avlsejner. Han blev far til 17 F.T.Ch. hvoraf 2 var vinder af engelsk retrieverchampionship og yderligere 1 af irsk retrieverchampionship. Næsten uanset tævernes kvalitet formåede Tan at avle superhvalpe, og hvis man gider studere stamtavler fra 1970'erne, 1980'erne og også 1990'erne vil man se hvilken kolosal betydning Tan har haft for avlen. For det var ikke kun hans championbørn som avlede fremragende, men også mange andre hunde, som havde Tan som far, viste sig senere at blive topavlshunde, og som jeg tidligere har nævnt er alle de senere så berømte kenneler som Drakeshead, Tasco, Pocklea og mange andre startet op på baggrund af børn efter Tan.

Vi har her i Danmark haft 3 hunde efter Tan som er blevet champions. Det er Staindrop Tarquin, Blackharn Brett og Blackharn Jasper. Disse 3 har igen gjort

F.T.Ch. Swinbrook Twig.

det fremragende i avlen her i Danmark, hvor de tilsammen er blevet forældre til yderligere 8 champions.

På sine gamle dage var Tan så eftertragtet som avlshan, at tæveejerne nærmest stod i kø, men som Philip selv har fortalt, var Tan ikke super interesseret i at parre tæver, han gjorde det nærmest af pligt. For at beskytte Tan på sine gamle dage, bestemte Philip derfor, at de tæver som kom til paring kun fik en parringschance, og det var derfor op til tæveejerne, at være sikre på, at deres tæver var højlsøske, når de kom til Tan, for de fik kun denne ene chance, og parringsgebyret skulle betales under alle omstændigheder. Swinbrook Tan døde i 1984, 14 år gammel.

Den førømtalte tæve F.T.Ch. Swinbrook Beatle blev i 1973 parret med netop Swinbrook Tan, og fra dette kuld kom yderligere 2 meget kendte hunde. Det var tæven Swinbrook Bumble, og hanhunden Swinbrook Mosquito. Bumble blev Philips næste champion, hvorimod hanhuden Mosquito mærkelig nok, aldrig blev champion (kun F.T.W.), selv om han blev 2. vinder på Retriever Championship 1975. Mosqui-

to blev dog far til bl.a. David Garbutts championhan F.T.Ch. Pocklington Ben.

Tæven Bumble skulle også vise sig at blive en fremragende avlstæve. Hun blev bl.a. parret med F.T.W. Gallowmill Brigg, og fra dette kuld kom yderligere 2 topavlshunde. Tæven Swinbrook Stonefly blev købt af Mary Rountree, som tidligere faktisk var sekretær for Duncan MacKinnon, men senere flyttede til Irland efter hun blev gift med Alan Rountree. I Irland blev Stonefly en slags stammor til de berømte Tasco hunde, og hun er bl.a. mor til championshipvinder 1990, F.T.Ch. Tasco Dancing Brave of Willowyck. I øvrigt vil Tascoopdrættet blive portrætteret i næste blad.

En anden hund fra Bumbles kuld med Gallowmill Brigg var hanhunden Swinbrook Boss. Han blev som hvalp importeret her til Danmark, hvor han gjorde det særdeles fremragende i avlen, og blev far til ikke mindre end 5 Champions. Disse børn efter Boss, har ligeledes vist sig at være fremragende avlsdyr her i Danmark. Bl.a. kan nævnes tæven Muninn Little Wonder af Brookmoor som er blevet mor til 2 F.T.Ch. nemlig Markprøvemester 1995 og DK.F.T.Ch. Brookmoor Little Cheetah og DK.F.T.Ch. Brookmoor Black Brando. Glemmes må heller ikke en anden søn efter Boss, nemlig DK.BR. Ch. Sparkfield Joker, som er blevet far til yderligere 5 champions her i landet.

Philip White's næste champion blev endnu en søn efter Swinbrook Tan, nemlig F.T.Ch. Swift of Swinbrook. Swift blev lidt af en legende på markprøver, og var bl.a. kendt for at kunne bringe anskudte fugle, som få. Swift blev ligeledes 2. vinder på Retriever Championship 1980. Mærkelig nok blev Swift ikke en avlsmatador som sin far, og han blev faktisk "kun" far til en champion nemlig F.T.Ch. Barnavara Minnow.

Philips sidste champion blev den tidligere omtalte tæve F.T.Ch. Palgrave Kay, som faktisk var et avlsresultat, som må betegnes som ren indavl, idet begge hendes forældre havde Tan's far, F.T.Ch. Palgrave Edward som far. Indavl skal aldrig gentages for tit, men hvis det laves på de "rigtige" hunde giver det resultater. Kay havde lige inden Philip forlod Swinbrook et kuld hvalpe med F.T.Ch. Drakeshead Actor of Shotgate, og fra dette kuld kom den berømte F.T.Ch. Swinbrook Twig, som ejet af Ian Openshaw, blev 2. vinder på Retriever Championship 1987. Twig er igen blevet far til rigtig mange fremragende hunde hvor 6 af dem blev champions i England, heriblandt Retriever Championshipvinder 1998, F.T.Ch. Garendon Captain.

Kendetegnet for alle ovennævnte hunde er linieavl,

Den hertil landet importerede Swinbrook Boss, som for uden at vinde en markprøve i DK også blev en fremragende avlshan.

og især linieavl på Swinbrook Tan eller hans kuld-søster Palgrave Swinbrook Fern. Det er i øvrigt pud-sigt, at en ellers lidt ukendt hanhund, fra kullet med Tan og Fern, hanhunden Swinbrook Rush også har sat sig spor i avlen. Han er således farfar til en anden topavlshan og 2. vinder på Retrieverchampionship 1985, nemlig F.T.Ch. Shinshail Apache.

I øvrigt er Philip White tit blevet spurgt om, hvilke af sine hunde han selv anså som den bedste, og han har altid svaret uden tøven, Beinnmhor Tide. Tide var ikke kun en fantastisk markprøvehund, men også en fremragende jagthund. Man kunne bruge hende på jagt 6 dage i træk, hvorefter hun på 7. dagen kunne vinde en markprøve. Philip siger selv, at hun var helt exceptionel på vindeskudte og løbende fugle.

Af samme årsag som Tide, er Swift of Swinbrook den hund, som Philip anser som den andenbedste han har haft, og først på 3. pladsen placerer han Swinbrook Tan. Modsat de 2 andre, kunne Tan ikke bruges på jagt 6 dage i træk før en markprøve, han havde brug for en pause før han kunne yde sit bedste.

Kendetegnet ved alle Swinbrook hundene var selvfølgelig deres enorme betydning for Labrador-avlen, men for Philip var det først og fremmest deres evner som jagthunde han værdsatte, herunder deres fantastiske vildtfindende egenskaber. For Philip var markprøverne kun en hobby - det var jagten som var det primære.